

Van zijne eerste opleiding is weinig te vermelden. Zeer vroeg is hij niet begonnen, en het woord van Hooft: „gemeenlijk brengt de kintsheid maare van den man, die er in steekt,” is op hem niet toepasselijk; maar wanneer hij betrekkelijk lang gewacht heeft met het weergeven van zijne indrukken, toch werkten die indrukken al zeer vroeg in het gemoed van den aankomenden knaap, die uren lang in het Dekkersduin — een paradijs voor de

Plas bij Noorden, naar eene aquarel.

jonge Hagenaars van die dagen, maar dat het tegenwoordige jeugdige geslacht niet meer kent — kon liggen turen naar de speling van de wolkschaduw en over de blinkend witte toppen of naar de gloeiende kleurschakeeringen, die de stralen der ondergaande zon over aarde en hemel uitgoten. Thans nog herinnert hij zich levendig, hoe hij daarbij eens, in verrukking over het heerlijke panorama, dat zich voor hem uitbreidde, als onwillekeurig had uitgeroepen: „O, als ik dat eens kon teekenen!”

Die wensch zou vervuld worden. Op vijftienjarigen leeftijd was de keuze van zijn toekomstig levensdoel gedaan en was hij onder de leerlingen van zijn vader opgenomen. De oude heer was een conscientieus artist en als zoodanig een streng meester; het grondbeginsel van Ingres: „le dessin est la probité de l'art” was ook het zijne, en daarom liet hij zijne leerlingen veel en met zorg teekenen. Het werken naar de natuur was bij hem hoofdzaak en vooral in den beginne met waterverf. Talloze studiën moesten buiten worden gemaakt om de gave van opmerken te ontwikkelen en tot vastheid van weergeven te geraken. Niet weinig heeft daartoe dan ook bijgedragen het bezoek van de Haagsche Teekenakademie, waar Bakhuyzen onder de voortreffelijke leiding van professor Van den Berg, die gemakkelijkheid in